

Prelatens brev (10 mars 2025) | Glädje

I detta herdabrev uppmuntrar Opus Deis prelat oss att reflektera över några aspekter av glädje, i linje med den helige Josemaría.

2025-03-10

- PDF ► [Prelatens brev \(10 mars 2025\)](#).
- Epub ► [Prelatens brev \(10 mars 2025\)](#).

Mina kära, må Jesus vaka över mina döttrar och söner!

1. I detta korta brev tar jag upp ett ämne som en av era systrar föreslog för några veckor sedan. Jag tänkte att jag tillsammans med er skulle reflektera över några aspekter av glädje, framförallt genom att meditera över några citat från den helige Josemaría.

Glädje är i allmänhet en effekt av att ha och uppleva något gott, och beroende på vilken typ av gott det rör sig om varierar glädjen i intensitet och varaktighet. När glädjen inte är en följd av en övergående upplevelse av det goda, utan präglar hela ens existens, brukar den betraktas som lycka. I vilket fall som helst är den djupaste glädjen och lyckan den som har sin huvudsakliga rot i kärleken.

Det är svåra tider i världen och i kyrkan (och Verket är en liten del av

kyrkan). Och egentligen har alla tider på ett eller annat sätt haft sina ljusa sidor och sina skuggsidor. Därför är det viktigt att främja en glad attityd. Alltid och under alla omständigheter kan och måste vi vara glada, för det är vad Herren vill: »att min glädje skall vara i er och er glädje bli fullkomlig« (Joh 15:11). Han sade detta till apostlarna och, genom dem, till oss alla som skulle komma efter; och därför är »glädjen det grundläggande tillståndet i Guds barns liv«¹

Nedstämdheten däremot »är en last som orsakas av en oordnad egenkärlek, som i sin tur inte är en specifik last utan den huvudsakliga roten till dem alla«². Detta uttalande av Thomas kan verka överraskande om vi till exempel tänker på hur vi lider vid en älskad människas bortgång. Men i själva verket leder en sådan situation inte nödvändigtvis till sorg i den

bemärkelsen, utan till smärta, vilket inte är samma sak. Det är faktiskt en allmän erfarenhet att inte all smärta och inte heller all förlust ger upphov till sorg, särskilt inte när förlusten och smärtan mottas med kärlek och av kärlek. Alltså kan en mors ibland mycket stora uppoffringar för sina barn ge upphov till smärta men inte nödvändigtvis orsaka sorg.

»Det är inte ett bekvämt liv man behöver för att bli lycklig, utan ett förälskat hjärta.«³ Alla vi som såg och lyssnade till vår fader i Villa Tevere under de sista sju eller åtta åren av hans liv upplevde honom verkligen som lycklig och tillfreds, även om det var år då han led mycket, dels fysiskt men framför allt andligen med tanke på de allvarliga svårigheter som präglade Kyrkans liv under de där åren.

Glädjen i tron

2. Den naturliga glädjen som blir upphöjd av nåden manifesteras på ett särskilt sätt när vi förenar oss med Guds planer. Änglarna tillkännager en »stor glädje« för herdarna i Betlehem (Luk 2:10) vid Jesu födelse; de tre vise männen återser stjärnan med »stor glädje« (Matt 2:10). Slutligen blev apostlarna överlyckliga när de fick se Jesus uppstånden (jfr Joh 20:20).

Kristen glädje är inte bara glädjen »hos ett friskt djur«⁴, utan den helige Andes frukt i själen (jfr Gal 5:22); och den tenderar att vara bestående, eftersom den har sin grund i honom, så som Paulus uppmanar oss: »Gläd er alltid i Herren. Än en gång vill jag säga: gläd er.« (Fil 4:4).

Denna glädje *i Herren* är glädjen i tron på hans faderliga kärlek:
»Glädjen är en oundviklig

konsekvens av det gudomliga barnskapet, av att vi vet att vi är föremål för en alldeles särskild kärlek från Gud, vår Fader, som tar emot oss, hjälper oss och förlåter oss. –Glöm aldrig att även om det ibland verkar som om allting rasar samman, så rasar ingenting alls, för Gud förlorar inga slag.«⁵

Men när vi ställs inför svårigheter eller lidanden kan vår personliga svaghet få denna glädje att avta, särskilt om vår tro på Guds allsmåktiga kärlek till oss sviktar i den stunden. »Ett Guds barn, en kristen som lever av tro, kan lida och gråta: han kan ha anledning att sörja, men inte att vara ledsen«⁶ Även av detta skäl måste vi, för att främja – eller återfå – glädjen, förnya vår tros övertygelse om Guds kärlek, som gör att vi kan säga som Johannes: »Vi har lärt känna den kärlek som Gud har till oss och tror på den.« (1 Joh 4:16).

Tron tenderar att ta sig i uttryck på ett eller annat sätt – med ord eller utan ord – i bön och med glädjen som kommer av bönen, för »när den kristne lever av tro – av en tro som inte bara är ord, utan den personliga börens verklighet – manifesterar sig vissheten om den gudomliga kärleken i glädje, i inre frihet«. ⁷.

Gläd er i hoppet (Rom 12:12)

3. Tron på Guds kärlek till oss för med sig ett stort hopp. Det är så vi också kan förstå påståendet i Hebreerbrevet: »Tron är grunden för det vi hoppas på« (Hebr 11:1). Hoppet har som mål ett framtida och möjligt gott. Och det goda som tron får oss att hoppas på är i grund och botten den fullständiga lyckan och glädjen i den slutgiltiga föreningen med Gud i härligheten. Som Paulus säger är det »hoppet om det som väntar er i himlen« (Kol 1:5). Denna övertygelse gör oss förvissade om att

vi inte kommer att sakna medel för att nå detta mål om vi tar emot dem i frihet: för att kunna börja och börja om, så många gånger som visar sig vara nödvändigt.

Och när Guds vilja på olika sätt blir synlig för oss och vi känner oss otillräckliga och maktlösa, kan vi till och med få »vissheten om det omöjliga«⁸, som vår Fader i Verkets barndom hade i stunder av total avsaknad av medel och i ett samhälle som befann sig i en djup konflikt med det kristna livet.

4. Vi har och kan alltid ha, »ett hopp som inte sviker«, inte för att vi finner trygghet i oss själva eller i något i denna värld, utan för att »Guds kärlek har ingjutits i våra hjärtan genom att han har gett oss den heliga anden« (Rom 5:5).

Ibland kan svårigheter av olika slag få oss att tro att t.ex. vårt apostoliska arbete inte är effektivt, för att vi inte

ser frukterna av våra ansträngningar och vår bön. Men vi är så väl medvetna om – och det är bra för oss att ofta förnya denna trosövertygelse – att vårt arbete inte är förgäves i Herren (jfr 1 Kor 15:58). Som vår Fader också sade: »Ingenting går förlorat«.

Hopp och glädje är gåvor från Gud, och Paulus ber om dem för alla: »Må hoppets Gud fylla er tro med all glädje och frid och ge er ett allt rikare hopp genom den heliga andens kraft.« (Rom 15:13).

Glädjen som bor i ett förälskat hjärta

5. Kärleken till Gud och kärleken till nästan förenas av glädjen med tron och även med hoppet. »De som älskar har hoppets glädje, glädjen att få möta den stora kärleken som är Herren.«⁹

Det finns olika uttryck för kärlek, som sammanfaller just i det väsentliga: att önska det goda för den älskade (och så långt det är möjligt sträva efter det) och den glädjen som följer av att veta att detta goda slutligen är närvarande.

När det rör sig om kärlek till Herren, innebär den då att vi önskar Gud något gott som han inte har? Vi vet att han, när han skapade oss fria, tog *riskan* som vår frihet innebär¹⁰. Vi har möjlighet att neka Gud något som han längtar efter: vår kärlek. På sätt och vis är glädjen i kärleken till Gud inte bara den aspekt av kärleken som består i det goda den innebär för oss, utan också den aspekt av kärleken som är glädjen över att kunna ge honom vår kärlek.

Kärleken, som källa till glädje, manifesterar sig på ett särskilt sätt i vår hängivenhet till andra och vår strävan att, trots våra brister, vara

»såningsmän av frid och glädje«¹¹. På så sätt gläder vi oss när vi ser andras glädje och, liksom vår Fader, kan vi verkligen säga till dem: »Min glädje är er glädje«¹².

6. »Den sanna kärleken kräver att man går ut ur sig själv, att man ger sig själv. Äkta kärlek för med sig glädje i sina spår, en glädje vars rötter är formade som ett kors.«¹³
Framför allt är korset som bärs upp av kärlek till Gud en källa till salighet. Detta är vad Herren lär oss: »Saliga är ni när man skymfar och förföljer er och på allt sätt förtalar er för min skull. Gläd er och jubla, er lön blir stor i himlen. På samma sätt förföljdes ju profeterna före er tid« (Matt 5:11-12). Faktum är att alla saligprisningarna beskriver glädjens rötter: »Saligprisningarna leder dig alltid till glädje, de är vägen till glädje.«¹⁴

Det kan finnas många anledningar till att man förlorar glädjen. En särskild sådan är de stunder när man upplever sin egen svaghet, och blir medveten om sina egna synder. Men tron på Guds kärlek och det säkra hopp som följer av denna tro är, som den helige Josemaría säger, grunden för »omvändelsens djupa glädje«¹⁵. Trots våra begränsningar och brister kan vi också, med Herrens hjälp och vår tillgivenhet, »göra vägen behaglig och lätt för andra«¹⁶.

Vi åkallar den heliga Jungfrun, Guds Moder och vår Moder, som *Causa nostrae laetitiae*. Må hon hjälpa oss att alltid vara tillfreds och att vara säningsmän av frid och glädje under vårt livs alla omständigheter. I synnerhet åkallar vi henne nu under detta hoppets jubelår, i nära förening med påven Franciskus lidande.

Med all min kärlek välsignar jag er

Rom den 10 mars 2025

1Brev 13, nr. 99. De texter där författaren inte nämns är av den helige Josemaría.

2Thomas av Aquinas, *Suma Teológica*, II-II, q.28, a.4 ad1. «Sorg är själviskhetens slagg» (*Guds vänner*, nr. 92)

3*Plogfåran*, nr. 795.

4Cfr. *Vägen*, nr. 659.

5*Smedjan*, nr. 332.

6«Las riquezas de la fe», publicerad i *ABC* den 2 november 1969.

7Ibíd.

8*Brev* 29, nr. 60.

9Francisco, Audiens, 15 mars 2017.

10Jfr *Guds vänner*, nr. 35.

11*Pogfåran*, nr. 59.

12*Brev 14*, nr. 1.

13*Smedjan*, nr. 28.

14Francisco, Predikan, 29 januari
2020.

15*Brev 14 februari 1974*, nr. 7.

16*Plogfåran*, nr. 63.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
prelatens-brev-10-mars-2025-gladje/](https://opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-10-mars-2025-gladje/)
(2025-03-25)